

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΠΕΤΡΟΥ

ΠΕΤΡΙΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΑΛΗΘΙΝΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

*Εκεί που η σιωπή
πονά περισσότερο
από τα λόγια...*

ΤΙΤΛΟΣ: Πέτρινος δρόμος
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ευαγγελία Πέτρου
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Ευαγγελία Πέτρου
Copyright © 2026 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-95-9

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr

Ευαγγελία Πέτρου

ΠΕΤΡΙΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Εκδόσεις Έξη

*Καρύταινα Αρκαδίας
Ιανουάριος 1961*

Η αυγή ήταν απόλυτα γαλήνια. Οι πρώτες ακτίδες του ήλιου λαμπύριζαν στο χιόνι χωρίς να το λιώνουν. Μετά την ταραχώδη νύχτα, η ησυχία του πρωινού επέτρεπε να ακούγονται κάποια κομμάτια χιονιού που έπεφταν από τις στέγες των σπιτιών, κι ο κόκορας, που λαλούσε, σήμανε το ξημέρωμα.

Η Μάχη ξύπνησε γεμάτη χαρά, παρ' όλο που το κορμί της το θέριζαν ακόμη οι πόνοι από τη γέννα, που μόλις λίγες ώρες πριν είχε βιώσει μέσα στη νύχτα. Επιθυμούσε με λαχτάρα να θηλάσει το πολύτιμο μωρό της. Μετά από πολλές άκαρπες προσπάθειες, είχε καταφέρει επιτέλους να ζήσει το μεγάλο θαύμα της ζωής.

Πλησίασε την κούνια του με βήματα σιγανά και με απαλές κινήσεις το πήρε στην αγκαλιά της.

ντής την πλησίασε δακρυσμένος και την αγκάλιασε, χωρίς να είναι σίγουρος αν το έκανε για να τη συνεφέρει ή επειδή ήθελε να βρει ο ίδιος στήριγμα. Μάταια προσπάθησε να την κρατήσει στα χέρια του. Η Μάχη ήταν ένα αγρίμι πια. Τραβούσε με μανία τα μαλλιά της και το μοιρολόι των χειλιών της αναθεμάτιζε και καταριόταν τους πάντες και τα πάντα, βλέποντας το μικρό της αγγελούδι να κείτεται νεκρό. Γονάτισε μπροστά του και κουνούσε το κορμί της ρυθμικά μπρος πίσω, έχοντας σφραγίσει το στόμα με τα χέρια της, αδυνατώντας να πιστέψει την εικόνα που αντίκριζε. Η ακοή της χάθηκε και στη θέση κάθε ήχου ήρθε ένα εκκωφαντικό σφύριγμα που διαπέρασε το μυαλό της. Πλησίασε το μικρό κορμάκι και του άφησε ένα τελευταίο φιλή, γεμάτο πόνο και τρέλα. Αδυνατούσε να το αγκαλιάσει ξανά, αδυνατούσε να το νιώσει παγωμένο. Αδυνατούσε να πιστέψει πως έπρεπε να το βγάλει από τη ζωή της...

Ο Διαμαντής σαστισμένος την πλησίασε, μα, πριν προλάβει να την αγγίξει, η Μάχη έτρεξε προς την πόρτα, την άνοιξε με ορμή και βγήκε έξω στο παγωμένο χιόνι ξυπόλυτη, μόνο με τη νυχτική της. Η όψη της ήταν όψη αλλόφρονα. Άρχισε να τρέχει προς το σπίτι της Βασιλικής, αναστατώνοντας όλο το χωριό με το ουρλιαχτό της. Ο Διαμαντής άρχισε

με μια ψυχή αδειασμένη, μια καρδιά που βυθίστηκε στο σκοτάδι και μια ζωή χωρίς κανένα νόημα, αφού είχε αποχωριστεί για πάντα το μικρό της θαύμα, που είχε πια πετάξει σαν άγγελος στον Θεό.

Ο κυρ-Κωνσταντής ταραγμένος πήρε αμέσως την κόρη του στο σπίτι να περιποιηθεί τις πληγές της. Την έβαλε να καθίσει σε μια καρέκλα και έφερε αμέσως πανιά με νερό να της σκουπίσει το αίμα από το πρόσωπό της, που ήταν χαρακωμένο. Η Βασιλική έκλαιγε ασταμάτητα, αδυνατώντας να πιστέψει αυτό που είχε συμβεί. Έκλαιγε για το μωρό, έκλαιγε για τις κατηγορίες, έκλαιγε για εκείνη τη γυναίκα. Είχε σοκαριστεί και δεν μπορούσε να εξηγήσει πώς έγινε το κακό. Η νονά της, που ήταν η καλύτερη μαμή όλων των χωριών της Αρκαδίας, την είχε διδάξει άριστα, απ' όταν ήταν μικρό παιδί. Σ' όλες τις γέννες την έπαιρνε μαζί της κι από τα δεκαοχτώ της χρόνια μέχρι σήμερα, που μετρούσε τα είκοσι τέσσερά της, ξεγεννούσε μόνη της, χωρίς ποτέ να συμβεί κακό. Τώρα, όμως, βρισκόταν αντιμέτωπη με τον θάνατο ενός μωρού χωρίς να ξέρει τα αίτια, παρά μόνο ότι κατηγορείται για κάτι τόσο φριχτό, την απώλεια ενός μικρού και πολύτιμου πλάσματος. Η λέξη «φόνισσα» νχούσε ασταμάτητα στα αφτιά της. Δεν ήξερε, όμως, πως αυτό ήταν μόνο η αρχή της υπόλοιπης ζωής της. Οι χαρακιές

που έτσουζαν το αγνό πρόσωπό της θα γινόντουσαν βαθιές πληγές στην ψυχή της. Μετά από αυτό τίποτα πια δεν θα ήταν το ίδιο...

Λίγους μήνες νωρίτερα

Ήταν 6 Ιουλίου του 1960. Ο αρκαδικός ουρανός της μεγαλοπρεπούς ορεινής Δημητσάνας, καθάριος και γαλανός, λίγο πριν βαφτεί με την πλούσια παλέτα του ηλιοβασιλέματος, ενωνόταν με τα καταπράσινα δέντρα του χωριού. Η ατμόσφαιρα ήταν γιορτινή σε κάθε γωνιά, σε κάθε πετρόκτιστο σπίτι, σε κάθε πλακόστρωτο. Τα ξύλινα παραθυρόφυλλα ήταν ορθάνοιχτα, με το καλοκαιρινό αεράκι να σαλεύει τις κουρτίνες, δίνοντας αισθητά την εντύπωση πως όλοι ήταν παρόντες και ετοιμάζονταν για τη γιορτή της πολιούχου Αγίας Κυριακής, παραμονές της Χάρης της.

Ο εσπερινός είχε ολοκληρωθεί κι όλος ο κόσμος βγαίνοντας από την εκκλησία προχωρούσε προς την πλατεία, όπου θα γινόταν ο εορτασμός, το με-

γάλο πανηγύρι, όπως κάθε χρόνο. Φορούσαν όλοι τα καλά τους και χαμογελούσαν συνέχεια. Οι καμπάνες ηκούσαν χαρμόсуна κι όλοι αντάλλασσαν χειραψίες και ευχές. Στην πλατεία είχαν στηθεί τραπέζια μ' ολόλευκα τραπεζομάντηλα, τα οποία θα υποδέχονταν τους κατοίκους του χωριού και τους επισκέπτες από τα γειτονικά μέρη.

Η Βασιλική μαζί με τον πατέρα της, τον κυρ-Κωνσταντή, επισκέπτονταν κάθε χρόνο τέτοια μέρα την πνευματική της μητέρα, τη Μαγδαληνή, που ζούσε εκεί. Η Μαγδαληνή είχε σταθεί δίπλα της από την ώρα που γεννήθηκε, αφού η μητέρα της έφυγε στους ουρανούς την ίδια στιγμή που την έφερε στον κόσμο. Εκτός από νονά της ήταν και μέντοράς της σε όλα, καθοδηγώντας την πνευματικά, αλλά και διδάσκοντάς της το παραδοσιακό επάγγελμα της μαμής, μιας και η ίδια ήταν πρακτική μαία της Δημητσάνας, όπως και των γύρω χωριών. Ήταν σεβαστό πρόσωπο, υπομονετική, γλυκομίλητη, δίνοντας πάντα κουράγιο και δύναμη στις ετοιμόγεννες, και προσφέροντας την πρώτη φροντίδα στα νεογέννητα. Φεύγοντας από κάθε σπίτι, πάντοτε κρατούσε ένα μάτσο βασιλικό και ένα κουβαδάκι με νερό, σημάδια που έδειχναν πως όλα είχαν πάει κατ' ευχήν.

Η Βασιλική δεν γνώρισε μάννα, κι έτσι στην καρ-

διά της τη θέση της μάνας κατείχε η Μαγδαληνή, που μαζί με τον Κωνσταντή φρόντιζαν να της χαρίζουν τον καλύτερό τους εαυτό για να μεγαλώσει χωρίς να λείψει τίποτα στην ψυχή της. Για τον Κωνσταντή ήταν σανίδα σωτηρίας αυτή η γυναίκα, η οποία, πέρα από νονά της κόρης του, ήταν και ξαδέρφη του. Οι πατεράδες τους ήταν αδέρφια και είχαν φύγει και οι δυο από τη ζωή εδώ και χρόνια. Ο ένας είχε χαθεί στον πόλεμο και ο άλλος έπειτα από βαριά αρρώστια. Μόνοι πια οι δυο τους, χωρίς γονείς, ήταν δεμένοι σαν αδέρφια.

Ο Κωνσταντής ήταν ένας βιοπαλαιστής. Σηκωνόταν από νωρίς το πρωί να ζυμώσει τα ψωμιά του και να τα ψήσει στον φούρνο που είχε, για να τα πουλήσει ολόφρεσκα στους συγχωριανούς του. Τα σοκάκια γύρω από το μικρό του μαγαζάκι στην Καρύταινα πλημμύριζαν από τη μυρωδιά της φρεσκοψημένης κόρας. Παρ' όλο που είχε καημό τον θάνατο της αγαπημένης του γυναίκας, ήταν πάντα με το χαμόγελο στα χείλη, το οποίο μοίραζε αφειδώλευτα στους συνανθρώπους του. Τι κι αν έκρυβαν θλίψη τα μάτια του, δεν το έβαζε ποτέ κάτω. Έκανε το παν για την κόρη του, την οποία λάτρευε και είχε πάντα πλάι του στο μαγαζί, μετά το σχολείο της. Η Βασιλική χαιρόταν να πλάθει κουλουράκια και να δίνει τα ρέστα στους μεσημεριανούς πελά-

τες. Ήταν ένα χαριτωμένο πλάσμα, με τις μακριές μαύρες πλεξούδες της και τα μελένια μάτια της. Όποιος περνούσε από 'κεί, άφηνε πάντα ένα χάδι ή ένα τσίμπημα στα ροδαλά της μάγουλα. Όσπου αυτό το μικρό κορίτσι μεγάλωσε κι έγινε μια όμορφη, ψηλόλιγνη, συνεσταλμένη γυναίκα, γεμάτη ευγένεια και γενναιοδωρία. Αυτή την όμορφη γυναίκα συνόδευε απόψε ο κυρ-Κωνσταντής στη γιορτή της Δημητσάνας, μαζί με την ξαδέρφη του, και καμάρωναν και οι δυο τους για την άξια νεαρή.

Φτάνοντας στη σημαιοστόλιστη πλατεία, βολεύτηκαν στο τραπέζι τους, αναμένοντας τους παραδοσιακούς χορούς και τα εδέσματα. Τη Μαγδαληνή τη γνώριζε πολύς κόσμος και για αυτό, καθώς περνούσαν ανάμεσα στα τραπέζια, σταματούσαν και τη χαιρετούσαν με σεβασμό. Ανάμεσα σε αυτούς σταμάτησε κι ο κυρ-Δημήτρης, ο ξυλουργός και επιπλοποιός του χωριού. Συνοδευόταν από τη σύζυγό του, την Άννα, και τον γιο τους, τον Ιερόθεο, ένα παλικάρι ψηλό και γεροδεμένο, είκοσι έξι ετών, που βοηθούσε τον πατέρα του, μαθαίνοντας την τέχνη του. Η Μαγδαληνή σηκώθηκε όρθια να τους χαιρετήσει και σύστησε την οικογένεια στον Κωνσταντή και τη Βασιλική. Αφού χαιρετήθηκαν, κάθισαν στο διπλανό τραπέζι μαζί με άλλους συντοπίτες.

Η Βασιλική αισθάνθηκε παράξενα, μόλις έριξε το ντροπαλό της βλέμμα πάνω στον Ιερόθεο. Η καρδιά της ξαφνικά χτύπησε ανεξήγητα δυνατά και αυτό την αναστάτωσε. Ήταν τόσο πρωτόγνωρο συναίσθημα για εκείνη, που φευγαλέα θύμωσε με τον εαυτό της, χωρίς να μπορεί να εξηγήσει τον λόγο. Ο Ιερόθεος, από την άλλη, ενώ μιλούσε με την οικογένειά του, κάποιες φορές γυρνούσε ασυναίσθητα να την κοιτάζει, σαν κάτι να τον τραβούσε σε εκείνη. Τα καστανοπράσινα μάτια του σε μια στιγμή στάθηκαν πάνω στα δικά της κι ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του. Η Βασιλική ανταπέδωσε το χαμόγελο κι αμέσως έσκυψε το βλέμμα της προς τα κάτω αμήχανη, νιώθοντας τη ζέστη της καλοκαιρινής νύχτας να κατακαίει το κορμί της.

Σε λίγο ξεκίνησαν οι χοροί, με τους νεαρούς και τις νεαρές του συλλόγου του χωριού να χορεύουν ντυμένοι με τις παραδοσιακές φορεσιές του τόπου. Κρασί, λουκουμάδες και ντόπια εδέσματα άρχισαν να σερβίρονται στα τραπέζια και ο ήχος από τα κρασοπότρηρα που τσούγκριζαν συνεχώς έδινε ρυθμό στην αστεροστόλιστη νύχτα. Μόλις η χορευτική ομάδα τελείωσε και χειροκροτήθηκε από όλους, σειρά είχε ο Τσάμικος χορός. Άνδρες και γυναίκες σηκώθηκαν αμέσως από τις θέσεις τους. Η Μαγδαληνή έκανε νόημα στη Βασιλική να σηκωθεί.

«Έλα, κοπέλα μου, σήκω να σε καμαρώσουμε!»
την προέτρεψε.

Η Βασιλική χαμογέλασε και κοίταξε αμέσως τον πατέρα της για να πάρει την έγκρισή του. Εκείνος με ένα νεύμα καταφατικό, της έδωσε το ελεύθερο. Έτσι, σηκώθηκε από τη θέση της και μπήκε στον μεγάλο χορευτικό κύκλο που είχε σχηματιστεί στην πλατεία. Ο Ιερόθεος την κοιτούσε από μακριά και θαύμαζε την κορμοστασιά της. Έδειχνε αγέρωχη και άκρως θηλυκή μέσα στο μακρύ μπλε της φόρεμα, καθώς λικνιζόταν. Μόλις το τραγούδι τελείωσε, σειρά πήραν χοροί απ' όλη την Ελλάδα και ξεκίνησε ο Αντικριστός. Όλες οι κοπέλες ζευγάρωσαν χορευτικά με τα παλικάρια, αλλά η Βασιλική κοίταξε γύρω της αμήχανη. Δεν είχε ταίρι να χορέψει. Πριν προλάβει να γυρίσει στο τραπέζι της, όμως, ο Ιερόθεος είχε ήδη πλησιάσει κοντά της και κοιτάζοντάς τη στα μάτια, της ζήτησε να τη συνοδεύσει στον χορό. Εκείνη του χαμογέλασε και με ένα ευγενικό κατέβασμα του κεφαλιού της, έδωσε τη συγκατάθεσή της κι άρχισαν να χορεύουν στο κέντρο της πλατείας. Τα χείλη και τα μάτια της δεν σταματούσαν να χαμογελούν, το ίδιο και τα δικά του.

«Είναι η πρώτη φορά που σε βλέπω στη Δημητσάνα», της είπε.

«Έρχομαι συχνά, αλλά κι εγώ δεν σε έχω ξανα-
δεί».

«Από ποιο χωριό είσαι;»

«Από την Καρύταινα, μα έρχομαι συχνά εδώ
λόγω της νονάς μου».

«Δεν ξέρω γιατί δεν έτυχε ποτέ να σε δω», της
επανάλαβε σαν να μονολογούσε ταυτόχρονα.

«Ούτε εγώ», του είπε και κοκκίνισε ολόκληρη.

«Χαίρομαι που έτυχε απόψε».

Με ένα ντροπαλό χαμόγελο του έδωσε την εντύ-
πωση πως κι εκείνη χαιρόταν το ίδιο.

Ο χορός τους κράτησε μερικά λεπτά. Λεπτά γε-
μάτα από έντονο καρδιοχτύπι και χαρά, προμηνύο-
ντας τον έρωτα.

Μόλις σταμάτησε η μουσική, ο κόσμος χειροκρό-
τησε όσους χόρεψαν στο κέντρο της πλατείας. Ο Ιε-
ρόθεος με μια ευγενική κίνηση έδωσε στη Βασιλική
το προβάδισμα και την ακολούθησε προς το τραπέζι
του, που βρισκόταν ακριβώς δίπλα από το δικό της.
Όταν κάθισε στη θέση του, ένιωθε μια παράξενη
ευφορία στην καρδιά του και διακριτικά κοιτούσε
συνεχώς προς το μέρος της. Το ίδιο, όμως, έκανε κι
εκείνη. Σε μια στιγμή, οι οικογένειές τους ύψωσαν
τα ποτήρια τους, αφήνοντας στην άκρη τον όποιον
καημό είχε ο καθένας μέσα του, και αντάλλαξαν
εκατέρωθεν ευχές. Η Βασιλική έδειχνε σαν να μην

ήξερε πώς να φερθεί κι αυτό ήταν ολοφάνερο στα μάτια της Μαγδαληνής. Ευτυχώς, μόνο στα μάτια της Μαγδαληνής, γιατί όλοι οι υπόλοιποι την έβλεπαν απλά ως ένα συνεσταλμένο και ντροπαλό κορίτσι. Έτσι, η Μαγδαληνή πλησίασε κοντά στο αφτί της βαφτιστήρας της και της ψιθύρισε:

«Όμορφο παλικάρι, μικρή μου, ε;»

«Ποιος, νονά μου;» αποκρίθηκε αθώα η Βασιλική.

«Σε ξέρω, παιδί μου, κι είμαι γυναίκα και καταλαβαίνω...»

Η Βασιλική έμεινε να την κοιτάζει σχεδόν ξαφνιασμένη. Την πρόδωσαν τα μάτια της, που πάντα μιλούσαν κι αλήθειες δεν έκρυβαν ποτέ.

«Ναι, νονά, είναι πολύ όμορφος», παραδέχτηκε με χαμηλωμένο βλέμμα.

«Κι απ' ό,τι φαίνεται από τον τρόπο που σε κοιτάζει, αρέσεις και σε εκείνον πολύ!»

Ένα χαμόγελο χαράς σχηματίστηκε στα χείλη της Βασιλικής κι η καρδιά μέσα στα στήθη της φτερούγισε. Της άρεσε πολύ ο Ιερόθεος, από την πρώτη στιγμή. Ήταν η πρώτη φορά που αισθανόταν ξέφρενους τους χτύπους της καρδιάς της. Ποτέ πριν δεν είχε κοιτάξει κάποιον άντρα με αυτόν τον τρόπο και τώρα καταλάβαινε τι ήταν αυτό το περίφημο χτυποκάρδι του έρωτα, για το οποίο μιλούσαν όλοι.

Οι ώρες κύλησαν σαν τρεχούμενο νερό κι η στιγμή να αποχωρήσουν από τη γιορτή είχε φτάσει. Είχαν αρκετό δρόμο να διανύσουν μέχρι την Καρύταινα μαζί με τον πατέρα της. Καθώς σηκώθηκαν από το τραπέζι, χαιρέτησαν φίλους και γνωστούς, όπως και τον Ιερόθεο με την οικογένειά του. Όταν έτεινε το χέρι της προς εκείνον κι άγγιξε το δικό του, ένιωσε την καρδιά της να φλέγεται, και αυτή η φλόγα απλώθηκε σε όλο της το κορμί. Η δική τους χειραψία κράτησε παραπάνω απ' ό,τι οι υπόλοιπες, αλλά λίγες στιγμές μετά τη διέκοψε η φωνή του πατέρα της, που την καλούσε να προχωρήσουν παρακάτω στο αυτοκίνητό τους. Σαστισμένη, τράβηξε σχεδόν απότομα το χέρι της από το δικό του κι αποχώρησε με ένα γλυκό χαμόγελο στα χείλη, αφήνοντας παρακαταθήκη τη χρυσή αλυσίδα που φορούσε στο χέρι της και είχε χαραγμένο πάνω το όνομά της. Το κούμπωμά της είχε σπάσει κι έτσι βρέθηκε να πέφτει κάτω στο έδαφος μπροστά στα πόδια του Ιερόθεου, χωρίς κανείς από τους δυο να το αντιληφθεί. Όταν σηκώθηκε κι εκείνος να φύγει, κάτι λαμπύρισε στα μάτια του κι έσκυψε να το πάρει. Διαπιστώνοντας απ' το χάραγμα πως ήταν δική της η αλυσίδα, γύρισε να τη φωνάξει, μα είχε ήδη φύγει. Αμέσως φύλαξε το πολύτιμο κόσμημα στην τσέπη του, με την ελπίδα φωλιασμένη στην

καρδιά του πως θα την αντάμωνα ξανά να της τη δώσει.

Ο έρωτας που γεννήθηκε ανάμεσά τους ήταν ακαριαίος. Σαν αστραπή φώτισε ξαφνικά, και η καλοκαιρινή καταιγίδα της αγάπης που ερχόταν θα κατέκλυζε και τους δυο πολύ σύντομα. Απόψε το υπέρτατο συναίσθημα είχε ήδη κάνει τα πρώτα του βήματα μες στη μοσχοβολιά της καλοκαιρινής νύχτας...

ΠΕΤΡΙΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΑΛΗΘΙΝΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Η λέξη «φόνισσα» νχούσε ασταμάτητα στα αφτιά της. Δεν ήξερε, όμως, πως αυτό ήταν μόνο η αρχή της υπόλοιπης ζωής της. Μετά από αυτό τίποτα πια δεν θα ήταν το ίδιο...

Η Βασιλική θα βαδίσει με πόδια γυμνά τον πέτρινο δρόμο της ζωής που της επιφυλάσσει η μοίρα. Από ένα μοιραίο σφάλμα -που δεν ήταν καν δικό της- θα ξεκινήσει ο Γολγοθάς της. Θα χάσει ό,τι αγάπησε περισσότερο στη ζωή της και η αναζήτησή της δεν θα έχει τέλος. Από εκείνο το βράδυ, που η ευτυχία την έκανε να αγνοήσει τα σημάδια, που περίμενε όλο λαχτάρα τον αγαπημένο της, ο οποίος δεν έφτασε ποτέ... Από τη νύχτα της φωτιάς, που η εκδίκηση του Διαμαντή και της Μάχης θα πέσει σκληρή πάνω της στερώντας της το σπλάχνο της... Με τι ψυχή να βαδίσει μπροστά, υπομένοντας τα χτυπήματα; Κι όμως, δεν θα πάψει ποτέ να ελπίζει. Γιατί η ζωή θέλει κουράγιο και η αγάπη δύναμη.

Η Καρύταινα, η Δημητσάνα, τα Γιάννενα και το Κένσινγκτον είναι οι τόποι που αιχμαλώτισαν τη ζωή της. Μέχρι τη στιγμή που στα σκαλοπάτια της θα φτάσει τυχαία αυτή η άγνωστη γυναίκα, κρατώντας στην αγκαλιά της ό,τι πιο πολύτιμο...

ΕΞΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΛ0119
ISBN 978-618-5713-95-9
9 786185 713959